

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Dagmar Nygrínové, v právní věci žalobce: **L. H.**, proti žalované: **TEPO s. r. o.**, se sídlem Kladno, Mostecká 3210, zastoupené JUDr. Františkem Hrudkou, advokátem se sídlem Vodičkova 30, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2016, č. j. 46 A 42/2016 – 45,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze v řízení o ochraně proti nečinnosti žalované uložil ve výroku I. rozsudku ze dne 2. 8. 2016, č. j. 46 A 42/2016 – 45 žalované povinnost, aby ve lhůtě do 15 dnů od právní moci rozsudku vyřídila žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 7. 2015 i výrokem II. pak rozhodl o náhradě nákladů řízení. V citovaném rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná je povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Žalovaná (dále „stěžovatelka“) podala proti citovanému rozsudku kasační stížnost, v níž požádala o přiznání odkladného účinku. Nenahraditelnou újmu spatřuje stěžovatelka v tom, že na ní bude po výkonu napadeného rozsudku pohlíženo třetími subjekty jako povinný subjekt ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Bude tak nucena poskytovat informace, které jsou jejím obchodním tajemstvím, případně informace, které sice jako obchodní tajemství označit nelze, ale jejichž poskytnutí by mohlo přinést konkurenčním soutěžitelům výhodu na trhu, zejména při sjednávání cen a dalších podmínek poskytování služeb. Informace požadované žalobcem v posuzované věci nejsou dle stěžovatelky veřejnosti ani konkurenčním soutěžitelům běžně dostupné a mohou být důležitou obchodní informací (například objem objednávek a stavebních prací, ceny, slevy, důvody různých investic, manažerské procesy a jiné interní postupy).

Výkonem rozsudku mohou být poškozeni i smluvní partneři stěžovatelky a jejich obchodní tajemství. Pokud by smluvní partner stěžovatelky nesouhlasil s poskytnutím informací, hrozila by stěžovateli i nenahraditelná újma v podobě nároků třetích osob v řádu milionů korun a důsledkem by mohla být i ztráta důvěryhodnosti u smluvních partnerů a tím ztráta konkurenceschopnosti stěžovatelky.

Podle stěžovatelky je tak napadený rozsudek způsobilý nenapravitelně zasáhnout do jejích práv, přičemž jí hrozící újma je nepoměrně vyšší, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Kromě toho, přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalobce uvedl, že nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. V žádosti žalované o přiznání dokladného účinku spatřuje pouze obstrukci stěžovatelky a dodává, že její kasační stížnost je podle něj zjevně nedůvodná. O skutkově obdobných věcech již Nejvyšší správní soud i Ústavní soud rozhodovaly a jejich judikatura je zcela opačná, než přístup stěžovatelky. Podle žalobce nemůže stěžovatelce hrozit žádná vážná újma, neboť má na území města Kladna v podstatě monopol na dodávky tepla.

Podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však na návrh stěžovatele může přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně.

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci jsou zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti naplněny. Stěžovatelka sice není podle závazného právního názoru krajského soudu přímo povinna žalobci poskytnout vymezené informace, je však zavázána vést řízení podle informačního zákona a vydat přezkoumatelné rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informace. Stěžovatelka však v kasační stížnosti zásadním způsobem zpochybňuje samotný základ, z něhož vyplývá její povinnost vést řízení podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a sice to, zda ji lze vůbec považovat za povinný subjekt v režimu informačního zákona. Tato právní otázka bude předmětem meritorního přezkumu, jehož výsledek nelze nyní předjímat. K tomu je třeba poznamenat, že Nejvyššímu správnímu soudu není známo, že by se ve své rozhodovací činnosti již vyjádřil k otázce, zda konkrétně stěžovatelka je povinným subjektem podle informačního zákona. Stěžovatelka sice již byla účastnicí řízení o kasační stížnosti týkajícího se informačního zákona (ve věci sp. zn. 6 As 162/2015), zde však nebyla řešena otázka, zda je povinným subjektem.

Z hlediska žalobce se fakticky se jedná toliko o riziko pozdějšího vyřízení jeho žádosti o poskytnutí informace. Naproti tomu v případě, že by bylo kasační stížnosti vyhověno a bylo by konstatováno, že stěžovatelka není osobou povinnou poskytovat informace podle informačního zákona, stalo by se jí vydané rozhodnutí (podle závazného pokynu městského soudu) nicotným, neboť by bylo vydáno zcela mimo její kompetenci. Tyto možné procesní důsledky se jeví Nejvyššímu správnímu soudu jako zbytečné a nevhodné, proto jim předchází přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v obdobné věci, například usnesení ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 As 155/2015 – 67.)

Nastolenou otázku, zda stěžovatelce může být způsobena újma poskytnutím konkrétních informací, jež jsou předmětem aktuální žádosti žalobce, považuje v kontextu výše uvedených závěrů Nejvyšší správní soud v dané fázi řízení za irelevantní. Krajským soudem bylo zatím pouze rozhodnuto, že stěžovatelka je povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím a že je povinna žádost žalobce o informace vyřídit. Krajský soud tedy stěžovatelce neuložil povinnost informace poskytnout. Povaha požadovaných informací z hlediska ochrany obchodního tajemství tak nebyla krajským soudem řešena, a pokud by rozsudek krajského soudu v kasačním přezkumu obstál, bylo by na dalším uvážení stěžovatelky, jak o povaze požadovaných informací ve vztahu k případné povinnosti k jejich poskytnutí rozhodne.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne újma třetím osobám (odlišným od žalobce). Přiznání odkladného účinku nebude ani v rozporu s veřejným zájmem, jehož dotčení nikdo netvrdil a není ani Nejvyššímu správnímu soudu jakkoli zřejmé. Rozhodnutím o dokladném účinku kasační stížnosti také Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá rozhodnutí ve věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu